

ZALA ESZTER

Leltározás

Meginduló könnyektől nedves utcák, bennük
Járókelők diszkrét elfordulása.
Gyerekként pénzt csenni a húgom malacperselyéből,
Szalagavatón húzogatni felfelé a habos ruhát,
Mintha nem lennék már rég úgyis meztelen.
Elfelejteti a nagymamám születésnapját,
Elfelejteti a nagypapám születésnapját,
Háború elől menekülőknél panaszkodni a stresszről.
Ólmos súly különböző lábakra kötve,
Amivel a legjobb úszókat is lerántom.
A túlzott jelentéktelenség és
A túlzott jelentőség érzése,
Egy verőfényes nappalon, dohos szobában
Az időjárással összehasonlítani magam.
Elszalasztott határidők pirossal a naptárban,
Lassan elhunyt beszélgetések, melyeknél nem tudjuk,
Melyikünk kapcsolta le őket a lélegeztetőgépről.
Nem megérdemelt ajándékokért túlzó és hamis hála,
Fejemre nőtt ígérek, amikor szuperhősnek képzeltem magam,
majd másnap ZS-kategóriás halandóként ébredtem.

Megváltozott a táj

Megváltozott a táj: Szép, szabályos arcod közepén az orrod még mindig
finoman barázdált öreg tölgy, ágán egy macska henyél,
Homlokod szántó föld, rajta az ekét varjak húzzák,
Szélén kisleány gubbaszt, jobb termést remél.
Délen a nádist már kiirtottad, ahol egykor sűrűség volt,
most egy folyó kíméletlenül vágat tovább,
Régmúlt tetemeit elhordja, és te nem bánod,
Közepén ott marad a szád.
Sápadt hal, csupaszon vergődik és sírásra görbülne,
Ha lenne még mocsár, vagy legalább tér a görbületnek,
Szemeid helyére képződtek azóta más, idegen égitestek.

A táj még mindig szép,
Térdig érő csizmában járkálok rajta, hogy megjegyezzem.
Egy marék jáspis, amit elvinnék magammal,
Epekővé barnul a tenyeremben.

Karcolat

Buszra szállunk fel mind, hirtelen egy óceánjárón találjuk magunkat.
 Ahogy vártunk, te más vállára hajtottad a fejed –
 múltkor még pont befért a kulcsontom és az állam közé.
 Most ő a barátod – magyarázod egy nyelven, ami nem a tiéd.
 Vízumról beszéltek meg egymásról, önkéntelen is felismerem
 egy kezdődő szerelem szókészletét. A fedélzetre hányok.
 A hajó lekerekített sarkaiban nem lehet elbújni, a tatra kiállok,
 Itt könnyen átnézhetsz rajtam, mint egy objektív szűrőn:
 Karcolódom, de a fény 99,9 százalékát átengedem,
 és 0,1 az a rész, amit az ég kékjéből megtartok magamnak.

Közrehatás

Elképzellek: Szemedbe lógó hajaddal,
 nappal az aktáidat, este mások szavait tologatod.
 Bevillan, ahogy a verseimről kérdezőgatsz azon az éjjel,
 amikor ömlött be a víz minden ablakon,
 és én később csillogó köveket ragasztok fel
 a tükreidre.

A határok neked csak láthatatlan krétával
 járdára rajzolt, kétértelmű vonalak,
 átszőkkengetsz rajta, mint egy ugróiskolán.
 Én, aki rajzolom: egy óvodás,
 Színes, fel-alá guruló golyóbis,
 Nemez, ami minden érintéstől egyre csak filcesedik,
 mielőtt teljesen szétesne.

Nem létezik jóleső fokozatosság,
 a függőket rögtön kell letépni
 a méregcsap szájáról,
 elvágni a köldökzsinórt,
 mielőtt nyakunkra tekeredik:
 A túlélés érdekében
 rosszul lenni hirtelen.

Így hirtelen lettünk rosszul, és te
 megtorlasként kimetszettel belőlem
 két szabályos kört –
 Most gyomromban tátongó lyukakkal sétálgatok.
 Idegenek bókolnak: „Milyen jól áll”,
 És ők nem tudják, hogy már
 egy ideje fogyatkozom.

A haragból keserűség desztillálódik négy lépcsőben,
és az üveg alján egy üledék kérdés:
én ismétlgetem-e a mintáimat,
vagy a mintáim engem.
Mondjon erre valaki egy jogi szakkifejezést,
állítson fel diagnózist, ha kell,
vagy csak hámozza ki a kusza tényállásból
bizonyítékként a legelső mondatomat hozzád,
amiben figyelmeztettelek a kockázatokra
és mellékhatásokra.